

DIJOURS SANT

Ha arribat l'hora, al final de la quaresma de celebrar el misteri pasqual. Tota la litúrgia d'aquest vespre ve adir de manera ferma que es tracta no d'un pietós record, sinó d'un "memorial". El ritu actualitza l'esdeveniment que ve a tocar personalment cada fidel.

És al cor de la celebració de la Pasqua jueva que Jesús viurà la seva pròpia Pasqua. És durant el sopar pasqual que Jesús, celebrant l'Aliança alliberadora amb Déu, manifestada per la sang de l'anyell, ell donarà als seus deixebles la copa de la nova Aliança en la seva sang. És encara en aquest moment, que Jesús, afirmant la seva dignitat de Mestre i Senyor, rentarà els peus als deixebles, manifestant fins o arribarà el seu amor pels homes.

Aquesta gesta dóna a l'eucaristia el seu sentit profund: menjar el cos de Crist és tenir part amb ell i rebre l'aptitud de viure, seguint el seu exemple, en la fidelitat a la voluntat del Pare i al servei dels homes.

Nosaltres hem de gloriar-nos en la creu de nostre Senyor Jesucrist, c canta l'antífona d'entrada de la missa. És de la creu que ens ve l'eucaristia i cada vegada que celebrem aquest sacrifici com a memorial, es realitza l'obra de la nostra redempció.

A arribat l'hora de viure en memòria del Senyor que ens a partit el pa, per ser amb ell el pa romput pels nostres germans.

LA TAULA DE LA PARAULA

Aquest dia serà per a vosaltres un memorial". La lectura del llibre de l'Èxode que obre la litúrgia d'aquest dia que al mateix temps introdueix al conjunt del Tríduum Pasqual, recorda que el que celebrem és un memorial pel Senyor.

La celebració de la Pasqua brolla d'un esdeveniment del passat, sempre actual. El llibre de l'Èxode posa de relleu elements indispensables a la memòria; a través d'ells, l'alliberació, obrada per Déu un dia del temps, ateny cada home. El misteri ritual fa cada home beneficiari de la gràcia de la salvació de generació en generació .

Déu es recorda de la seva Aliança per salvar l'home i l'home es recorda per donar gràcies. La pasqua jueva comporta les tres dimensions de l'anamnesi en l'alegria: el passat com a penyora de la fe que orienta vers el futur. La certesa que emana del memorial fa d'aquesta celebració un temps d'acció de gràcies, d'alegria compartida.

Si la primera Pasqua fou plena d'inquietud, s'acaba en l'alegria. I la Pasqua esdevingué festa que canta el *Hallel*, aquest conjunt de salms (112-117), vertaderes invitacions a la lloança per la salvació donada. *Al-leluia! Lloau Déu! Donau gràcies al Senyor perquè és bo! Ell salva la meva ànima de la mort.* Aquesta alegria es troba en filigrana en el discurs d'adéu de Jesús: Si m'estimassiu, us alegraríeu de saber que me'n vaig al Pare, (Jn 14, 28).

És la Pasqua del Senyor! Aquest vespre esbossa un nou dia: *hi hagué un vespre, i hagué matí, i fou el dia vuitè!*

Proclamar aquesta Paraula

La lectura del llibre de l'Èxode no és una pàgina de rúbriques,, així, el lector s'esforçarà en llegir-la com una història dinàmica que dóna vida.

- ☐ Senyalarà el context: *En aquells dies, el Senyor digué a Moisès i a Aharon mentre eren al país d'Egipte*, i destacarà la paraula donada a Moisès i a Aaron: *Per a vosaltres aquest mes serà el primer de tots els mesos*, prescripcions donades a tot el poble.
- ☐ Es marcarà una progressió de les prescripcions referents a l'anyell:
  - Un anyell per família
  - Un anyell sense cap defecte
  - Es prendrà la sang... es menjarà la carn.

* En els dos paràgrafs següents, remarcarà l'acció del Senyor:

-és la Pasqua... Jo som el Senyor.

- també el darrer paràgraf i sobre tot la darrera frase, prescripció per a tot Israel que afecta particularment l'assemblea en l'obertura del Triduum Pasqual: *Tingueu aquest dia com un memorial, i celebrau-lo... Que totes les generacions el celebrin com una institució perpètua.*

EL SALM 115

Aquest salm és primer de tot un salm d'acció de gràcies que brolla dels llavis de l'home que ha travessat el sofriment: *Em sent ple d'amor: el Senyor ha escoltat la meva súplica*, diu el primer verset que avui s'omet.

Jo parlaré, jo a qui heu trencat les cadenes, per anunciar les accions del Senyor, gestes de glòria i de salvació. Però dir i repetir les meravelles de Déu no esborra la pregunta fonamental: *¿Com podria retornar al Senyor tot el bé que m'ha fet?* Totes les pregàries de lloança, totes les accions de gràcies, tots els sacrificis no són res més que els reflexes de l'única resposta: el do de si mateix.

En la seva passió Crist ens en mostra el camí: *la meua vida ningú no me la pren, som jo qui la don.* Ell s'ofereix en sacrifici d'acció de gràcies, do de joia, do de si mateix.

APROFUNDIR LA SEGONA LECTURA: 1 Corintis 11, 23-26

Més enllà del context polèmic que envolta la lectura de la carta als corintis, hem d'escoltar el que diu Pau.

L'eucaristia, celebració del misteri pasqual, és un do rebut per transmissió: *aquesta tradició que jo he rebut i que us he transmès a vosaltres, ve del Senyor.*

La tradició és el testimoni donat pels apòstols sobre Jesús i l'ensenyament cristià que en prové. Sant Pau és aquell que està més a prop de la tradició fins el punt de fer-ne la referència normativa del seu missatge. En tot de no viure més que del seu propi coneixement de Crist, es sosté constantment en la tradició dels apòstols, *"els qui eren apòstols abans que jo"* (Ga 1, 17), els qui han transmès el que havien sentit de la boca del Senyor vivint amb ell i veient-lo actuar.

Pau posa per davant la tradició per defensar el que cal transmetre: l'eucaristia, memorial de la Pasqua de Crist. La transmissió apareix aquí baix una fórmula ja ritualitzada tal com l'Església l'ha perpetuat fins avui en la litúrgia eucarística.

Escoltar aquesta paraula al vespre del Dijous Sant, és desvetllar en si mateix l'atenció a la litúrgia que celebra l'avui de Déu entreteixint una relació viva amb el passat dirigint-se vers el futur: *Cada vegada que menjau aquest pa i beveu aquest calze anunciau la mort del Senyor fins que torni.*

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector en tant que pugui farà notar la diferència entre la paraula de Pau i el relat de la institució. Farà una pausa abans del relat: *Jesús, el Senyor, la nit que havia de ser entregat...* igual que abans de pronunciar la darrera frase: *Així, doncs, cada vegada que menjau aquest pa i beveu aquest calze...*

Abans de donar el memorial de la seva Pasqua, el do anticipat del seu cos i de la seva sang entregats a la creu, Jesús fa un signe: renta els peus dels seus deixebles.

Do del seu cos, ell diu: *Feu açò en memòria meva*; del rentar els peus, ell diu: *Us he donat exemple perquè, tal com jo us ho he fet, ho feu també vosaltres*.

Durant aquest sopar, Jesús institueix el “sagrament de l'Eucaristia, la seva presència sota la forma de pa i de vi, i el sagrament de la caritat, de l'amor, que és la seva presència sota la forma de l'amor fraternal.

Al vespre del Dijous, quan l'Església fa el memorial del do de l'Eucaristia, nodriment per a la vida, l'Evangelí ressalta la vessant “germà” que en brolla: l'amor als altres. Jesús fa dos gestos d'un mateix moviment. Es dona a nosaltres i, units a ell, ens permet donar-nos a nosaltres en aliment com ell als nostres germans.

És pel Baptisme que els homes tenen part amb Crist i, que a imatge seva, esdevenen servidors els uns dels altres. Participar a l'eucaristia els empeny encara més lluny, perquè a imatge de Crist, són convidats a donar la seva per amor.

La celebració de la Cena del Senyor, el primer dia del Triduum Pasqual, posa clarament la pregunta sobre el “ser cristià” que és participació en la vida mateixa del Crist. Menjar la Pasqua, és exposar-se a convertir-se en un altre Crist, un cristià, que va estimar fins el final, fins a donar la seva vida. Jesús diu que fora d'açò ningú pot manifestar un amor més gran, i trobar així el camí d'entrada en la glòria.

Si, doncs, jo, que som el Mestre i el Senyor, us he rentat els peus, també vosaltres us els heu de rentar els uns als altres.